

Decret 'Presbyterorum ordinis'

Concili Vaticà II. Extracte (Cap II. n. 9) del decret en el qual es parla de la relació dels preveres amb els laics. En l'Opus Dei es dóna una cooperació orgànica de sacerdots i laics.

09/03/2006

Els sacerdots del Nou Testament, encara que per raó del Sacrament de l'Ordre exerceixen el ministeri de pare i de mestre, molt important i

necessari en el poble i per al poble de Déu, tanmateix són, amb tots els fidels cristians, deixebles del Senyor, fets partícpis del seu regne per la gràcia de Déu que crida. Amb tots els regenerats a la font del baptisme els preveres són germans entre els seus germans, ja que són membres d'un mateix cos en Crist, l'edificació del qual s'exigeix a tots.

Els preveres, per tant, han de presidir de manera que, buscant, no els seus interessos, sinó els de Jesucrist, treballin juntament amb els fidels seglars i es comportin entre ells a imitació del Mestre, que entre els homes “no va venir a ser servit, sinó a servir, i a donar la seva vida en redempció de molts” (Mt, 20,28). Reconeuguin i promoguin sincerament els preveres la dignitat dels seglars i la seva pròpia, i la tasca que desenvolupen els seglars en la missió de l'Església. Respectin també amb molta cura la justa llibertat que

tots tenen a la ciutat terrenal.

Escoltin de bon grat als seglars, considerant fraternalment els seus desigs i acceptant la seva experiència i competència en els diferents camps de l'activitat humana de manera que puguin reconèixer juntament amb ells les senyals dels temps.

Examinant els esperits per saber si són de Déu, descobreixin amb el sentit de la fe els multiformes carismes dels seglars, tant els humils com els més elevats; reconeixent-los amb goig i fomentant-los amb diligència. Entre els altres dons de Déu, que es troben sovint els fidels, mereixen una atenció especial els qui són atrets a una vida espiritual més elevada. Deleguin també confiadament als seglars feines en servei de l'Església, deixant-los llibertat i marge d'acció, convidant-los fins i tot a que encetin les seves obres per iniciativa pròpia.

Pensin, per acabar, els preveres que estan enmig dels seglars per conduir-los a tots a la unitat de la caritat: “estimant-se els uns als altres amb amor fraternal, honrant-se mútuament” (Rom, 12,10). Per tant, els preveres han de consociar les diverses inclinacions de manera que ningú se senti estrany a la comunitat de fidels. Són defensors del bé comú, del que se’n ocupen en nom del bisbe, i alhora defensors valents de la veritat, perquè els fidels no es trobin arrossegats per tota mena de doctrines. A la seva particular atenció queden els que es varen separar dels Sagraments, o fins i tot van defallir en la fe; que no deixin d’acostar-se a ells, com a bons pastors.

Atenent les normes de l’ecumenisme, no s’oblidaran dels germans que no gaudeixen d’una plena comunió eclesiàstica amb nosaltres. Tindran, per fi, com encomanats a les seves

atencions a tots els qui no coneixen a Crist com al seu Salvador.

Els fidels cristians, per altra banda, han de sentir-se obligats, pels seus preveres, i per això els han de professar un amor filial, com als seus pares i pastors; i al mateix temps, sent partícips dels seus anhels, ajudin als seus preveres tot el que puguin amb la seva oració i treball, perquè aquests aconseguixin superar de manera convenient les seves dificultats i complir amb més profit de les seves funcions.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/decret-
presbyterorum-ordinis/](https://opusdei.org/ca/article/decret-presbyterorum-ordinis/) (24/02/2026)